

følges, og den storpolitiske Linie, hvorpaa Venstres Regering er dannet, og hvorpaa vi fører vor Politik, maa være den Linie, som følges i den kommende Tid. Man kan forhandle om de Vanskeligheder, der er, men man afviger ikke fra den Hovedlinie, som er Venstres i saa Henseende. Jeg synes, det er rigtigt, at man tager Spørgsmaalet klart og koncist, hvordan Stillingen er. Regeringen indbyder til Forhandling om alle disse Forslag, som den har forelagt, alle disse Besparelsesforslag, hvorved vi skulde naa Balance, og som jeg sagde før, er dette Hovedsagen, og det er en Opgave, som maner til dyb Alvor. Det vil nu vise sig i den nærmeste Tid, om det vil lykkes at naa til en Forstaaelse med et eller flere Partier om at skabe den fornødne Balance, saaledes at Arbejdet kan fortsættes. Jeg har det Haab i saa Henseende, at den sunde Fornuft vil sejre. Regeringen har, som sagt, fremlagt sine Forslag til Forhandling, men det, der er Opgaven, maa naas, at vi kommer til Balance i Statens Indtægter og Udgifter, og det maa naas uden væsentlig højere Indtægter, naas gennem Besparelsesforslagene, idet Udgifterne bringes ned til et saadant Niveau, at virkelig det danske Folk er i Stand til at bære dem.

Jeg skal hermed endnu en Gang anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Staaing: Der er nu i Dag forelagt en Række Forslag om Besparelser, Konjunkturtillæggets Nedsættelse o. s. v., som yderligere vil bidrage til at belyse Stillingen, men jeg skal selvfølgelig afholde mig fra nu at omtale disse Forslag; der bliver jo i de nærmeste Dage formentlig Lejlighed til at danne sig et Skøn over disse og over den derved yderligere udviklede Plan for, hvorledes vi skal komme igennem Tidens Vanskeligheder. Jeg skal imidlertid gøre nogle Bemærkninger til enkelte af de Udtalelser, der er faldet saavel fra Ordførere som fra den højtærede Finansminister.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, som nu talte i Dag, vender sig imod Bemærkninger, jeg har gjort om, at der ikke er nogen tilstrækkelig fast Linie i Regeringens Politik, og hævder, at der er en fast Linie. Jeg savnede imidlertid i hans Tale en Belysning af, hvilken denne faste Linie er, thi udover nogle spredte Talemaader og et Forsøg paa at vende Kritikken 5 Aar tilbage i Tiden fik vi i Virkeligheden ikke nogen Belysning af den faste Linie. Der er, det skal jeg erkende, en vis Linie, der har været fulgt, den, som har ført til Erhvervs-

livets Ødelæggelse, til Lammelse af Byernes Erhvervsliv. Den faste Linie har der været, og det er den, jeg i ganske særlig Grad har kritiseret, idet jeg fremdeles maa hævde, at en Ændring paa dette Punkt og en Bestræbelse for at sætte i Gang alt, hvad der nu er standset, for at bringe de 60 000 arbejdsløse i Virksomhed, er en Hovedbetingelse for, at Samfundskøkonomien overhovedet kan komme paa Fode.

Det ærede Medlem talte om Skatternes Svigten og udledede deraf bl. a., at en Mulighed for Forøgelse af Statens Indtægter igennem Beskatning ikke var til Stede. Noget saadant viser Skatternes Svigten slet ikke. Skatternes Svigten viser, at man har ført en forfejlet Politik ved at reducere Befolkningens Skatteevne i Stedet for at bidrage til at stimulere, at styrke den. At Skatterne svigter, er aldeles ikke til at forundre sig over, thi med den Standsning, som store Produktionsgrene har lidt under i snart 3 Aar, med en konstant Arbejdsløshed paa 40 000—50 000, ja, i visse Perioder op til 100 000, maa Skatterne fornuftigvis svigte, maa Befolkningens Muligheder for at kunne bidrage til Statshusholdningen selvfølgelig blive forringet. Det ærede Medlem var inde paa et Eksempel for at vise, hvor haardt vi beskattede de Formuebesiddere, som jeg i Gaar havde henledet Opmærksomheden paa, men der var, som det ogsaa ved Afbrydelser blev sagt, det kedelige ved Tilfældet, at den paagældende Skat paa, jeg tror, det var 523 000 Kr., ikke skal falde hvert Aar; næste Aar trækker han det Beløb fra og slipper da i hvert Fald for adskilligt. Naar man altsaa fordeler hans Skat over flere Aar, synes jeg slet ikke, der er noget saa oprørende i, at denne Besidder af 20 Mill. Kr.'s Formue, som kun nyder Udbyttet af denne Formue, kommer til at betale klækkeligt. Thi hvad er disse 20 Mill. Kr.? Det ærede Medlem talte om, at man ved at beskatte stærkt paa saadanne Omraader modvirkede Opsparingslysten. Jeg tror ikke, man kan tale om Opsparingslyst hos ham med de 20 Millioner. Det er noget ganske andet, der ligger til Grund for disse 20 Millioner, end Lyst til Opsparing i almindelig Forstand. Lad os ikke bruge slige fuldkommen misvisende Udtryk. Denne Mands 20 Millioner er Resultatet af andre Menneskers Arbejde, intet som helst andet, og at de beskattes og beskattes stærkt, det anser jeg fremdeles for at være saare forsvareligt (*Martin Hansen:* Hvor højt?). Naar Skattelovforslaget bliver forelagt, saa forhandler vi derom.

Videre ivrede det ærede Medlem imod